

Foto: Bebe Drăla

excelentă parabolă despre Putere ca rezultată a lașității celor (mai) mulți. Alții sunt actorii: Lică Gherghilescu, impecabil în personificarea servilismului nătâng, fără culoare

Mazilu, desenând cu haz (și haz de necaz) psihologia țăranului cu frică de Dumnezeu și de "ăi mari", Liviu Manolache, convingător în chip de intelectual ezitant. Datorită actorilor, și spectacolul este, în cele din urmă, altul decât

Unde-i revolverul?

cinantului revolver-simbol al autorității, aceeași imposibilitate a eroilor de a ieși din absurdul situației instaurate de ei înșiși – pentru că același este textul: o

sau nuanță, Vasile Cojocaru, compunând minuțios ifosele unui "fost" ajuns din nou în actualitate, Iulian Enache, dând substanță unui lumpen-proletar cam schematic în text, Eugen

cât cel de la "Nottara" – mai omogen, mai echilibrat, mai "rotund". În asemenea cazuri, abaterile de la recomandarea *non bis in idem* devin tolerabile.

A.G.

SC — cronica —

Michael Jackson

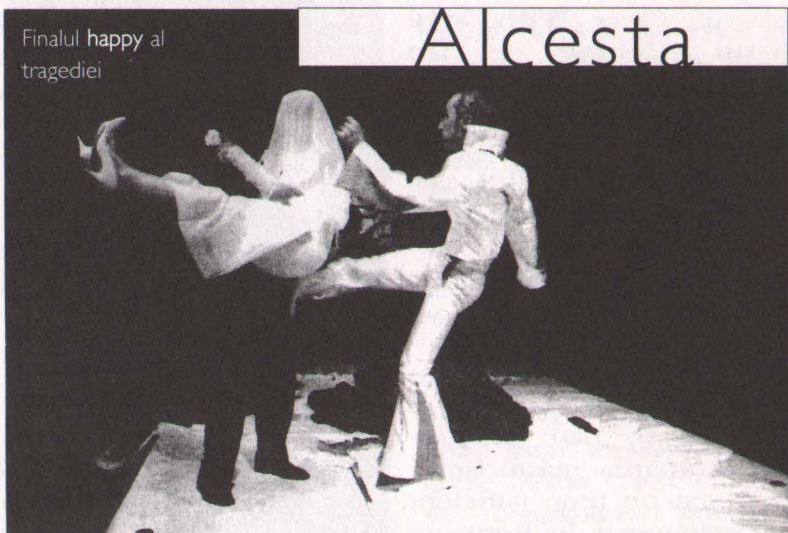
al antichității

Alcesta e una dintre (nu multe, ce-i drept) tragedii cu sfârșit fericit, chiar vesel: după ce acceptă să-și dea viața în locul soțului ei, Admetos, regina Alcesta este readusă din Infern de către Heracle, venit în ospetie în palatul îndoliat, și redată familiei (care, în trecut fie observat, asistase cu multe bocete dar cu destulă seninătate la sacrificiul femeii). Poate din acest motiv piesa a fost reprezentată, încă din anul scrierii, 438 î. Chr., nu ca tragedie, ci pe post de dramă satirică. Tot astfel a înțeles-o și a pus-o în scenă Bocșárdi László, într-un spectacol de considerabilă forță; un spectacol, în plus, extrem de atractiv. Prin detalii de costum și de recuzită, ca și prin tonalitatea recitării, directorul de scenă actualizează puternic întâmplările: în conflict sunt prinși un bărbat iubitor, dar slab și fricos și o femeie pe care dragostea profundă, dar nespectaculoasă pentru tatăl copiilor ei o face să se jertfească fără gesturi mari, cu simplitate și liniște. Mai iau parte la acțiune un bătrân egoist și fanfaron (Pheres, tatăl lui Admetos) și, în chip de motor al ei, un Heracle-

vedetă rock, afectând manierele și costumația unui Prince ori Michael Jackson, suflet caritabil în ciuda înfățișării, care știe să dejoace prompt manevrele funeste ale Morții cu aparență de călău automatizat (și cu o "dotare" foarte modernă). Totul ia, astfel, aspectul unei comedii în regulă; al unei comedii muzicale chiar, pentru că, desigur, Heracle (ale cărui intervenții sunt un pic prea dilatate) știe și să cânte și să danseze, antrenându-i în joc, prin adresare directă, și pe spectatori. Admirabil e faptul că, în această cu adevărat

hazoasă desfășurare, regizorul acordă mereu atenție psihologiei, caracterizând personajele cu neașteptată subtilitate și iscând momente de emoție pătrunzătoare, precum în scena despărțirii și în aceea a regăsirii celor doi soți. Este fără greș servit în intenții de o foarte bună echipă actricească, din care se desprind în prim-plan Bocșárdi Gabriella, o Alcesta senzuală și discretă, Pálffy Tibor, un Admetos nervos, în permanență torturat de regrete, remușcări, izbucniri reprimate, și Váta Lóránd, scilicet în rolul lui Heracle.

ALCESTA de Euripide. Traducerea în limba maghiară: Devcseri Gábor • TEATRUL "TAMÁSI ÁRON" din SFÂNTU GHEORGHE • Data reprezentației: 27 mai 1998 • Regia: Bocșárdi László • Scenografia: Bartha József • Muzica: Könzei Árpád • Distribuția: Albu Annamária (Femeia), Bocșárdi Gabriella (Alcesta), Bartha Boróka (Fata), Molnár Gizella (Bătrâna), Nemes Levente (Pheres), Pálffy Tibor (Admetos), Szakács László (Apollo), Váta Lóránd (Heracle), Veress László (Moartea).

Trebuie să menționem că am văzut spectacolul la București, unde a fost adus într-un scurt turneu găzduit de Centrul Cultural al Republicii Ungare;

așadar, într-un spațiu impropriu și cu unele improvizații inevitabile. Nimic din toate acestea nu a impietat asupra calității reprezentației, pe care

am privit-o cu neabătută plăcere. Concluzia: când e bine, e bine în orice condiții.

Alice Georgescu

SC **cronica**

Don Juan

Don Juan este o tragicomedie fantastică și bufă, un amestec de genuri; este stranie, bizară, hibridă. Comicul se îmbină cu tragicul, farsa de bâlci cu fantasticul; personajele provin din toate categoriile sociale (domni, slugi, cerșetori, țărani, mercenari), din lumea cealaltă, din simbolică (Statuia Comandorului). Molière a creat un Don Juan enigmatic, greu de definit și deslușit. Don Juan nu crede nici în Dumnezeu, nici în Diavol; el se distrează de la început până la sfârșit, are plăcerea de a ispiti un suflet pentru a-l înjosi, de a juca teatru cu o curiozitate perversă și trufașă. Pentru el, lumea este totodată un spectacol și o paradă.

Pomind de la complexul personaj molieresc, tânăra regizoare Barabás Olga creează o "întâmplare" obișnuită, de astăzi (în

ajutorul ei venind și traducerea în argou a piesei), în care Don Juan devine un escroc pragmatic ce profită de naivitatea oamenilor, un adevărat om politic fără scrupule. Molière îi alătură lui Don Juan un personaj diametral opus, Sganarelle, care asigură totodată și echilibrul textului. El este raisonneur-ul piesei și, totuși, iese păgubit din "afacere". Cei doi cutreieră lumea dezaxată, în căutarea sensului pierdut. Capodopera lui Molière va fi, cred, evenimentul stagiunii în acest lăcaș teatral uitat de critică.

Pálffy Tibor se prezintă credibil în această viziune modernă, Don Juan al său este un vagabond hedonist. Váta Lóránd are șansa abordării unui rol simpa-

Un erou contemporan

DON JUAN de Molière. Traducerea în limba maghiară: Illyés Gyula și Petri György • TEATRUL "TAMÁSI ÁRON" din SFÂNTU GHEORGHE • Data reprezentației: 2 aprilie 1998 • Regia, decorul și costumele: Barabás Olga • Distribuția: Pálffy Tibor (Don Juan), Váta Lóránd (Sganarelle), Bartha Boróka (Donna Elvira), Debreczi Kálmán (Gusman), Györy András (Don Carlos), Tóth J. Tamás (Don Alonso), Kömives Mihály (Don Louis), László Károly (Cerșetorul), Diószegi Imola (Marie), Albu Annamária (Bernadette), Szakács László (Frici), Veress László (Domnul Duminică), Nemes Levente (Statuia Comandorului), B. Angi Gabriella (O femeie).

tic – Sganarelle; constat cu bucurie că s-a înscris pe o traiectorie ascendentă de la absolvirea facultății. Surpriza cea mai mare mi-a rezervat-o actorul Kömives Mihály, personajul său (Don Louis) apărând precum tații irascibili din filmele americane. La finele secolului XX, regizoarea Barabás Olga ne transmite mesajul potrivit căruia contestarea divinității, lepădarea de credință este o cale de neabordat. Ateul, rezultat al ideologiei materialiste, va trebui să-și întoarcă fața spre Dumnezeu.

Stracula Attila

SC **cronica**

Încercare cu totul onorabilă

BUZUNARUL CU PÂINE de Matei Vișniec • THEATRUM MUNDI și FUNDAȚIA "ANTIGONA" • Data reprezentației: 11 iunie 1998 • Regia și scenografia: Vasile Toma • Interpretează: Vasile Toma și Ion Grosu.

Buzunarul cu pâine

Fără a crede că pendularea de la o profesie la alta este oricând/oricum posibilă, trebuie să recunoaștem (chiar dacă nu vom înțelege întotdeauna *de ce*) că tot mai mulți actori doresc a deveni, în vremea din urmă, regizori, încumetându-se a pune în scenă

cu o nonsalanță înduioșătoare texte dificile. De cele mai multe ori astfel de încercări sunt sortite eșecului. Dar sunt, cu siguranță, și cazuri când lucrurile se așază în succese solide, imposibil de contestat. Spectacolul realizat de Vasile Toma se distinge (oarecum), întâi pentru că

regizorul-actor a ales un text nu greu, nu ușor, dar extrem de des montat în ultimul timp, și, pe urmă, pentru că el a găsit și un actor care se potrivește de minune "aspirațiilor" sale, amândurora fiindu-le aproape (la-ndemână ?) jocul realist, de un realism mustos, pigmentat parodic pe alocuri. Fără decoruri somptuoase, cu un cub (care poate ușor închipui o fântână), cu o sfoară și un coș de nuiiele, ei au zămislit un spectacol curat, impresionând plăcut prin puținătatea mijloacelor de expresie folosite și al căruia farmec bizar se naște din interpretarea aproape naturalistă a unor situații pronunțat absurde. Dorința celor doi "eroi" de a salva un câine ajuns, prin nu se știe